УДК 342.56:35+656.7
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2023.2.21

Карпенко С. Р.,
докторант кафедри публічного та приватного права
Університету митної справи та фінансів

АНАЛІЗ ОКРЕМИХ АСПЕКТІВ ПРОЦЕСУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В КОСМІЧНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Анотація. Стаття присвячена з'ясуванню змісту і сутності процесу адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України. Визначено, що виокремлення особливостей і своєрідності адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України має важливе значення як для здійснення адекватного цій галузі і такого, що відповідає її категоріальному апарату галузевого тлумачення поняття «адміністративно-правове регулювання», так і для висвітлення такого своєрідного соціального феномену, як державно-приватне партнерство. Встановлено, що під адміністративно-правовим регулюванням державно-приватного партнерства в космічній галузі України необхідно розуміти врегульовану законодавчими і іншими нормативно-правовими актами діяльність відповідних суб'єктів адміністративно-правового регулювання, яка спрямована на виконання законів і інших нормативно-правових актів стосовно державно-приватного партнерства в космічній галузі України через прийняття відповідних адміністративних рішень і надання встановлених законодавством адміністративних послуг. Наголошено, що об'єктом адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України виступає така група суспільних відносин, які виникають з приводу: розробки юридичних норм, спрямованих на закріплення відповідного правового режиму функціонування сфери державно-приватного партнерства в космічній галузі України; встановлення адміністративно-правового статусу суб'єктів відповідних адміністративно-охоронних відносин; реєстрації суб'єктів, діяльність яких безпосередньо пов'язана з процесом адміністративно-правового регулюванням відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України; недопущення правопорушень у сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі України; притягнення до юридичної відповідальності за вчинення відповідних правопорушень. Зроблений висновок про те, що своєрідністю даних відносин є і той факт, що вони за власним суб'єктним складом є неоднорідними (суб'єкти державно-приватного партнерства в космічній галузі України), змістом, характером, а також сферами прояву (притягнення до адміністративної відповідальності за вчинення відповідних правопорушень) тощо.

Ключові слова: *адміністративно-правове регулювання, Державне космічне агентство України, державне управління, державно-приватне партнерство, засади, космічна галузь, організаційні правовідносини, публічна служба, публічне управління, публічно-управлінський вплив.*

Karpenko S. R. Analysis of certain aspects of the process of administrative and legal regulation of public-private partnership relations in the space industry of Ukraine

Abstract. The article is devoted to finding out the content and essence of the process of administrative and legal regulation of relations of public-private partnership in the space branch of Ukraine. It is determined that the separation of features and peculiarity of administrative and legal regulation of relations of public-private partnership in the space branch of Ukraine is important both for the implementation of this industry and that corresponds to its categorical apparatus coverage of such a peculiar social phenomenon as public-private partnership. It is established that under the administrative and legal regulation of public-private partnership in the space sector of Ukraine it is necessary to understand the activities regulated by the legislative and other normative legal acts, the activities of the respective subjects of administrative and legal regulation, which is aimed at the implementation private partnership in the space sector of Ukraine through the adoption of appropriate administrative decisions and providing the administrative services established by law. It is emphasized that the object of administrative and legal regulation of relations of public-private partnership in the space sector of Ukraine is the group of social relations that arise about: development of legal norms aimed at consolidating the relevant legal regime of functioning of the sphere of public-private partnership in the space industry of Ukraine ; establishing the administrative and legal status of the subjects of the respective administrative and security relations; registration of entities whose activities are directly related to the process

of administrative and legal regulation of relations of public-private partnership in the space sector of Ukraine; preventing offenses in the field of public-private partnership in the space sector of Ukraine; prosecuting for committing appropriate offenses. It is concluded that the peculiarity of these relations is the fact that they are inhomogeneous (public-private partnerships in the space sector of Ukraine), content, nature, and areas of manifestation (attraction to administrative responsibilities for committing appropriate offenses), etc.

Key words: *administrative and legal regulation, state space agency of Ukraine, public administration, public-private partnership, principles, space industry, organizational legal relations, public service, public administration, public administration.*

Постановка проблеми. Вивчення адміністративно-правової природи державно-приватного партнерства в космічній галузі України потребує насамперед виявлення, як змісту процесу адміністративно-правового регулювання в цілому, особливостей його прояву щодо державно-приватного партнерства в космічній галузі України, виявлення найбільш адекватного цій галузі та узгодженого з її категоріальним апаратом галузевого тлумачення адміністративно-правового регулювання, так і виявлення своєрідності такого соціального феномену, як державно-приватне партнерство. На наше глибоке переконання, розв'язання даної задачі доцільно розпочати з певного уточнення теоретичних засад вивчення змісту поняття «адміністративно-правове регулювання», його місця в категоріальному апараті сучасної юридичної науки та його співвідношення з більш широко вживаними категоріями – «державне управління» і «публічне управління». Проблема полягає в тому, що категорії «публічне» і «державне» розрізняються і за власними кількісними, і за якісними характеристиками.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичну основу дослідження склали наукові праці багатьох українських науковців, а саме: В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, Н.О. Армаш, В.М. Бевзенка, О.М. Бандурки, Л.Р. Білої-Тіунової, Ю.П. Битяка, І.В. Болокана, В.М. Гаращука, І.С. Гриценка, І.П. Голосніченка Є.В. Доніна, І.В. Зозулі, Л.В. Коваля, С.В. Ківалова, І.Б. Коліушко, В.К. Колпакова, Т.О. Коломоєць, А.Т. Комзюка, О.В. Кузьменко, В.І. Курила, В.А. Ліпкана, Д.В. Лученка, Д.М. Лук'янця, Т.О. Мацелик, Р.С. Мельник, О.І. Миколенко, В.Я. Настюка, Н.Р. Нижник, І.В. Панової, Д.В. Приймаченка, А.О. Селіванова, Ю.М. Старілова, С.Г. Стеценка, М.М. Тищенка, В.К. Шкарупи та багатьох інших. Деякі аспекти проблематики виявлення окремих важливих складових процесу адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства у космічній галузі України досліджуються, як в роботах: Ю.С. Алєксєєва, О.В. Бєглого, В.П. Горбуліна так і в роботах учених О.В. Дегтярьова, С.М. Конюхова, С.П. Кошової, Н.Р. Малишевої, А.А. Манжули, С.І. Москаленко, В.В. Семеняка, Л.В. Сороки, Ю.С. Шемшученка та інших. Проте актуальність питань, пов'язаних з виявленням окремих важливих аспектів процесу адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України зовсім не зменшується.

Формування цілей. Метою даної статті є теоретичний аналіз окремих важливих аспектів адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України і надання відповідних актуальних рекомендацій стосовно напрямів удосконалення норм чинного вітчизняного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Категорія «адміністративно-правове регулювання» досить активно застосовувався в юридичній доктрині ще за радянського періоду та мала як широке, так і вузьке тлумачення. Широке розуміння адміністративно-правового регулювання звужує його зміст до системи будь-яких видів діяльності всієї системи публічних органів, означаючи по суті фактично всі можливі форми реалізації публічної влади [1, с. 73]. Вузьке ж розуміння тлумачить регулювання як підзаконну, виконавчу та розпорядчу діяльність органів публічної влади у справі практичного виконання функцій і задач держави в соціально-культурній, економічній і адміністративно-політичній галузях суспільно-політичного життя. Подібний підхід передбачає включення до змісту категорії «адміністративно-правове регулювання» фактично всієї

державної діяльності, за винятком законотворчості і правозастосування [2, с. 209], а тому саме воно відповідає положенням ст. 6 Конституції України щодо поділу державної влади.

Публічно-управлінський вплив ще за радянських часів вітчизняної історії здійснювався в більшості випадків з використанням методу адміністративних приписів і прямого розпорядництва в більшості галузей суспільних відносин. Здобуття ж незалежності України створило відповідні умови для визначення якісно нових векторів розвитку держави, в тому числі й спрямованістю на розвиток ринкових відносин і лібералізацію багатьох соціально-культурних галузей, впорядковуючий вплив публічних інститутів, в яких уже надалі в контексті радянської моделі адміністративно-правового регулювання не міг зберігатися. Саме це призвело до доктринального обґрунтування і активного використання терміну «адміністративно-правове регулювання». Свого часу останній був покликаний відображати організуючий характер підзаконної владної публічної діяльності, ціллю якої стало врегулювання загальних засад функціонування тієї чи іншої галузі, особливості діяльності в ній, забезпечення її стабільного розвитку, безпечності і конкурентоздатності, залишаючи при цьому на розсуд приватних суб'єктів усі інші аспекти. Імперативність у справі урядування була значно зменшеною, проте відчутно поширилося застосування опосередкованих методів регулювання, які забезпечували обов'язкове досягнення бажаних результатів шляхом впливу не на поведінку, а на інтереси суб'єктів. На переконання значної частини дослідників, адміністративно-правове регулювання дозволяє суб'єктам обирати бажаний та вигідний для них варіант поведінки, спрямований насамперед на об'єднання і координацію зусиль різних людей, публічних установ, органів, підприємств та організацій усіх форм власності з метою вирішення задач економічного, політичного, науково-технічного та соціального характеру.

Формування та розвиток такої моделі обумовили утвердження думки про те, що кожна держава повинна забезпечувати, «обслуговувати» суспільство та значно менше, ніж це раніше вважалося, ним «управляти», а одночасний розвиток адміністративно-правової теорії призвів до глибокого перегляду предмета та метода галузі та, як наслідок – поступового відходу від її публічно-управлінського розуміння. Варто зауважити, що ще у 2003 році академік В. Б. Авер'янов критично оцінював ототожнення адміністративного права виключно з управлінською діяльністю. Він наголошував, що значна частина предмету галузі охоплює так звані «неуправлінські» сфери: надання адміністративних послуг, розгляд скарг, застосування примусу та прийняття індивідуальних актів стосовно приватних осіб [3, с. 6–12]. Саме в такому контексті активно починає набувати поширення поняття «публічне управління», покликане позначати комплекс усіх суспільних відносин, врегульованих відповідною галуззю права. Так, В. К. Колпаков і В. В. Гордеев визначив дві інтегральні категорії її предмета: органи публічної адміністрації та владні відносини, що спрямованні на реалізацію призначення публічної влади [4, с. 254–257].

При цьому варто наголосити, що категорія «адміністративно-правове регулювання» відображає принципові зміни в характері виконавчо-розпорядчої і організуючої діяльності держави. І якщо воно, скажімо, визначається як діяльність органів публічної влади з реалізації покладених на них повноважень і задоволення публічних інтересів, то має сприйматися в контексті сучасної теорії «сервісної держави», в той час як емпірична частина даної, як і багатьох інших дефініцій, є подібною до тлумачень розуміння сутності адміністративно-правового регулювання.

У авторів навчального посібника «Державне регулювання економіки» наголошено, що регулювання означає виконання конкретних завдань в межах інструкцій, а те, наскільки добре чи наскільки ефективно, залишається поза межами його уваги, оскільки контроль над цим є обов'язком органу публічної влади, який і розробив відповідні інструкції. Подібне дещо механічне розуміння терміну «регулювання» зумовлює часткове звуження його змісту тільки до організаційно-процедурного забезпечення виконання публічно-управлінських рішень. Зокрема, на думку

О.П. Світличного, регулювання та є процедурою реалізації рішень, запроваджених у системі публічного управління [5, с. 236]. При цьому, вироблення даних рішень залишається поза межами процесу адміністративно-правового регулювання, а останнє має в більшості випадків лише інструментальне значення. Водночас набуває значного поширення та більш широке тлумачення більш комплексний підхід. Зокрема, правознавець В.В. Чурилов визначає адміністративно-правове регулювання як підзаконну діяльність органів публічної адміністрації виконавчо-розпорядчого характеру, як юридично-владну діяльність органів публічної влади, що спрямована на реалізацію законодавства, а також виконання відповідних функцій держави, завдяки якої відбувається організуючий вплив на суспільні відносини в усіх сферах життєдіяльності суспільства [6, с. 42]. Дефінієнс придатний також і для позначення категорії «адміністративно-правове регулювання», що переконливо свідчить про досить близьке змістовне навантаження термінів, небезпідставність їхнього ототожнення окремими дослідниками. За такого підходу, «регулювання» стає не тільки процесом реалізації, але й процесом вироблення публічно-управлінських рішень, набуваючи при цьому цілісного і завершеного характеру.

Саме тому, на наше переконання, доцільно відрізняти поняття «вироблення публічно-управлінських рішень» від поняття «вироблення державної політики». Тільки перше охоплюється змістом адміністративно-правового регулювання, а друге потребує більш чіткого та послідовного відокремлення від нього. Адміністративно-правове регулювання є організаційною, виконавчо-розпорядчою діяльністю компетентного публічного апарату стосовно втілення державної політики, в той час як вироблення державної політики є цілеспрямованим процесом, досягнення загальнонаціональних цілей щодо розвитку держави.

На необхідності інституційного розмежування цих функцій держави наголошують вітчизняні дослідники, зокрема В.В. Мухін [7, с. 34 та ін.], що знайшло окреме відображення в ст. 6 (в переважному закріпленні функцій забезпечення формування політики за міністерствами), ст. 10 (введенні посади державного секретаря міністерства) редакції Закону України «Про центральні органи виконавчої влади. Слід зазначити, що в сфері адміністративно-правового регулювання відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України дана функціональна диференціація організаційних структур доволі якісно виявилася в розподілі напрямів діяльності між спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади – Державним космічним агентством України і створеним у структурі його апарату окремого підрозділу – Департаментом космічних проектів. Якщо Державне космічне агентство України є головним органом в системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує виконання державної політики в сфері космічної діяльності [8], то головними завданнями департаменту є забезпечення формування та реалізація даної політики.

Державна політика, на думку Н. С. Сидоренко, А. С. Наумик та К. Д. Червякової, існує не тільки як форма державного регулювання, але і як його найбільш міцний організаційний потенціал, а адміністративно-правове регулювання одночасно виступає і як своєрідна форма політики держави, і одночасно як засіб її практичного втілення в життя [9]. І якщо тлумачення адміністративно-правового регулювання як форми та засобу втілення політики в цілому не викликає ніяких заперечень, то твердження про політику держави як форму державного регулювання викликає окремі запитання. Скоріш за все, мова йде про те, що результати адміністративно-правового регулювання виявляються в процесі формування політики держави. Зокрема, Департамент космічних проектів у випадку неприйняття протягом двох місяців керівництвом департаменту рішення про призначення начальника таку кандидатуру для затвердження Урядом України за погодженням з відповідним комітетом Верховної Ради України, до предмета відання якого належать питання організації державно-приватного партнерства в космічній галузі України, адже незважаючи на відокремлення державної політики від публічного управління, набутий досвід все ж таки

залишається дуже цінним інформаційним джерелом визначення і коригування головних напрямків державного розвитку в даній галузі.

Достатньо показовим є еволюція термінології “public administration”, який зазвичай закордонними дослідниками перекладався як «державне регулювання» [10, с. 152], і тільки відносно нещодавно набув поширення переклад шляхом калькування: «адміністративно-правове регулювання». Така зміна свідчить про розвиток вітчизняної правової думки, яка прагне відобразити якісні характеристики сучасного адміністрування: перехід до диспозитивних засад, взаємодію з громадськістю, децентралізацію та становлення адміністративного договору як дієвого інструменту.

Така характеристики сучасного публічного адміністрування, перед усе, виявляється в безумовному оновленні форм та методів адміністративно-правового регулювання – поширенні тенденції його диспозитивних засад організаційної взаємодії з громадськістю та розширенні прав особи при реалізації адміністративного договору як дієвої форми адміністративно-правового регулювання, утвердженні більш значної публічності та децентралізації влади тощо.

Таким чином, емпіричний аналіз доводить доцільність тлумачення адміністративно-правового регулювання як форми публічного управління, оновленого на принципах «сервісної держави», відкритості та партнерства. Такий підхід дозволяє вийти за межі концепції суто владного впливу та охопити весь спектр відносин, що становлять предмет адміністративного права, включаючи ті аспекти (застосування примусу, надання послуг тощо), які В.Б. Авер’янов свого часу відносив до «неуправлінських» сфер[3].

Крім класичного розуміння регулювання як впливу на управлінські відносини існують інші підходи до пізнання сутності адміністративно-правового регулювання, які значно розширюють його зміст за межі обсягу поняття «регулювання». Зокрема, сутність адміністративно-правового регулювання розширюється через підходи, що включають публічне адміністрування як функцію (створення умов для розвитку держави та суспільства), цільове регулювання (досягнення національної безпеки та інтересів громадян), системний аналіз (взаємодія норм, інститутів), а також ціннісний підхід (реалізація прав, захист інтересів). Це виходить за рамки простого «регулювання» (імператив/диспозитив) до комплексного управління соціальними процесами, що охоплює прогнозування, організацію, контроль та захист прав у публічній сфері.

На нашу думку, важливим підходом є той, що більше тяжіє до широкого тлумачення адміністративно-правового регулювання і включає до сфери державного регулювання всі три гілки влади – законодавчу, виконавчу і судову, а також їх взаємовідносини. Але навряд чи його можна вважати актуальним для сучасної вітчизняної правової системи, в якій встановлений конституційний принцип поділу державної влади, кожна зі складових якої втілюється у властивій їй формі (а адміністративно-правове регулювання є переважно формою діяльності виконавчої гілки влади). На наш погляд, адміністративно-правове регулювання має сприйматися в обсязі всіх врегульованих нормами адміністративного права суспільних відносин, не обмежуючись тільки регулюванням, адже теоретичне опрацювання саме не управлінських галузей (і в першу чергу, сприяючого врядування) стало приводом для утвердження поняття «адміністративно-правове регулювання». При цьому, ми переконані, що його доцільно доповнити позитивними властивостями, виведеними в межах інших позицій: якісної специфіки, констатованої в межах бачення про ототожнення об’ємної сторони регулювання, процедурності, професійності та правореалізаційної спрямованості, на яких наголошується в інструментальних тлумаченнях адміністративно-правового регулювання.

Що ж стосується адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, то воно, не дивлячись на власну актуальність, на жаль, все ще залишається тією теоретичною проблемою, до розв’язання якої вітчизняна наука адміністративного права фактично навіть не приступила. Сьогодні існують тільки окремі нечисленні публікації, які торкаються цієї проблеми в цілому

чи розкривають лише деякі його аспекти. Хоча водночас сьогодні такі питання, як «управління сферою державно-приватного партнерства в космічній галузі», «адміністрування правовідносин в сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі», «менеджмент державно-приватного партнерства в космічній галузі» та інші активно розробляються вітчизняною наукою. Власну роль відіграє й активна трансформація державно-приватного партнерства в космічній галузі України, не повна завершеність даного процесу на сьогоднішній день. Крім того, для виявлення своєрідності адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, принципове значення набуває специфіка даного суспільного феномену, як державно-приватне партнерство.

Розглядаючи особливості використання терміну «адміністративно-правове регулювання» державно-приватного партнерства в космічній галузі України ми наголошуємо, що він інколи застосовується тільки як засіб характеристики справляння зборів за надання адміністративних послуг суб'єктами адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, будучи адаптованим з понятійно-категоріальним апаратом податкового права. В останньому випадку використовується термін «податкове адміністрування», що тривалий час тяжіло до інструментального підходу і було спрямованим тільки на характеристику процедур зі сплати податків і зборів. Разом з тим, сьогодні можна, на нашу думку, констатувати певну зміну парадигми в напрямку до більш розширеного підходу. Так, у п. п. 14.1.1-1 п. 14.1 ст. 14 чинного Податкового кодексу України міститься наступна дефініція: адміністрування податків, зборів, митних платежів та єдиного внеску є сукупністю рішень і процедур контролюючих органів та дій їх посадових осіб, що зумовлюють інституційну структуру податкових і митних відносин, організовують ідентифікацію, облік платників податків та платників єдиного внеску і об'єктів оподаткування, забезпечують сервісне обслуговування платників податків, організацію і контроль за сплатою податків, зборів, інших платежів відповідно до порядку, встановленого законодавством [11]. Тому, адміністрування зборів суб'єктами надання адміністративних послуг у податковій сфері не є тільки примусовою і контрольною діяльністю. Саме в такому контексті слід розцінювати як відступ від об'єктивної юридичної дійсності випадки збереження інструментального підходу і визначення регулювання в сфері, яка досліджується, як сукупності норм (або правил), методів, прийомів та засобів, за допомогою яких уповноважені суб'єкти здійснюють публічно-управлінську діяльність в податковій галузі, спрямовану на контроль за дотриманням встановлених норм, за правильністю та своєчасністю сплати зборів, стягнення яких передбачене законом. Тобто, «адміністративно-правове регулювання» державно-приватного партнерства в космічній галузі України виявляється тим найбільш влучним загальним терміном, який означає діяльність відповідних владних суб'єктів стосовно реалізації ними владних повноважень в даній сфері з метою забезпечення публічних інтересів.

Таким чином, застосування поняття «адміністративно-правове регулювання», порівняно з дефініцією «державне регулювання» з метою характеристики реалізації владних повноважень в сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі України додає зовсім нові кількісні та якісні властивості діяльності відповідних суб'єктів та дозволяє констатувати її спрямованість на досягнення публічного інтересу під час гласної взаємодії з громадянським суспільством, забезпечуючи при цьому комплексне пізнання розпорядчих, юрисдикційних, сервісних і інформаційно-консультативних заходів, здійснюваних владними суб'єктами в межах власних повноважень.

У зв'язку з наявністю багатьох пропозицій з боку науковців стосовно позитивно-правової фіксації поняття «адміністративно-правове регулювання» в окремих спеціальних сферах урядування є сенс проаналізувати перспективу можливості нормативного закріплення дефініції «адміністративно-правове регулювання» державно-приватного партнерства в космічній галузі України. Причому, ми переконані що, у вирішенні даного питання слід виходити з того факту, що доцільність перенесення категоріального апарату науки до

нормативних текстів має обов'язково вирішуватись з урахуванням, з одного боку, усталеності даних термінів, а з іншого – дійсно практичної корисності їх офіційного закріплення. На сьогодні стосовно цього терміну існує значний рівень диференційованості поглядів щодо його змісту – адміністративно-правове регулювання чи повністю ототожнюється з публічним управлінням [12, с. 251], або ж визначається дещо ширше (зокрема, за кількістю методів) [13, с. 45] чи дещо вужче нього (тільки в якості техніко-прикладної складової публічного управління) [14, с. 127], або ж тлумачиться як внутрішня або зовнішня діяльність суб'єкта з упорядкування [15, с. 121] тощо.

Нормативне закріплення незавершеного в своєму формулюванні поняття в таких умовах, скоріш за все, призведе до появи зовсім розрізнених фактів його прикладного тлумачення, додатково ускладнюючи практичне правозастосування даної категорії. Проте в майбутньому внаслідок ретельного опрацювання теоретичної конструкції, що досліджується, а також її доведення до доктринальної однозначності не слід виключати також її нормативне закріплення. Хоча, досягнення абсолютно тотожного розуміння дефініції «адміністративно-правове регулювання» виглядає доволі складним завданням (оскільки тлумачення змісту терміну «державне регулювання» в певних галузях суспільного життя також не отримало фіксації в нормативно-правових актах [16, с 121]), оскільки зміст аналогічних термінів характеризується постійною рухливістю не внаслідок недостатності емпіричних даних, а навпаки – через підвищений науковий інтерес до них, що обумовлює їх постійне уточнення, додаткові обґрунтування, розширення, перегляд тощо, які дуже часто стають результатами дії виключно суб'єктивних факторів. Крім того, динаміка трактування їх змісту пояснюється й об'єктивними факторами – виникненням абсолютно нових галузей суспільних відносин і напрацюваннями специфічних способів державного регулювання ними. Тобто, першочергового значення, на наше переконання, набуває питання доцільності процесу нормативного закріплення дефініції «державне регулювання» в сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі України.

Для нашої країни проблема реформування процесу адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України є дуже актуальною. Адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України наявною розподільчою системою постало перед суттєвими викликами сьогодення. Значна частина таких викликів обумовлена дотичними до сфери державно-приватного партнерства в космічній галузі України чинниками. Однак, головною причиною виникнення наявних проблем є організаційні та функціональні принципи побудови сфери державно-приватного партнерства в космічній галузі України, а саме механізм фінансування, який є розподільчим. Необхідність зміни державного регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України та її інститутів протягом довгого періоду часу перебуває в полі зору суспільства і органів публічної влади, окрім того вже здійснені перші кроки до реалізації адміністративної реформи. Головні суперечки стосовно переформатування адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України торкаються необхідних політичних та соціальних аспектів змін, що є очевидним для демократичного суспільства.

Висновки. Отже, адміністративно-правовим регулюванням державно-приватного партнерства в космічній галузі України, на наш погляд, є регламентована законами, а також іншими нормативно-правовими актами діяльність відповідних суб'єктів адміністративно-правового регулювання, спрямована на реалізацію законів та інших нормативно-правових актів в сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі України шляхом прийняття адміністративних рішень, надання встановлених законодавством адміністративних послуг. Об'єктом адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України виступають суспільні відносини з приводу: створення правових норм, спрямованих на впорядкування відносин стосовно адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, визначення

адміністративно-правового статусу учасників відносин державно-приватного партнерства в космічній галузі України; попередження порушень прав суб'єктів державно-приватного партнерства в космічній галузі України; припинення відповідних правопорушень; притягнення до юридичної відповідальності за порушення законодавства у сфері державно-приватного партнерства в космічній галузі України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Логвиненко А. О. Юрисдикційна та неюрисдикційна процесуальна компетенція суб'єктів публічної влади: критерії розмежування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція*. 2019. Вип. 39. С. 72–75.
2. Хрідочкін А. В., Ломакіна А. А. Адміністративно-правові засади визначення сутності публічного адміністрування : теоретичний аспект. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. Випуск 3. С. 206–212.
3. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: необхідність переосмислення теоретичних постулатів. *Актуальні проблеми держави і права.* 2003. Вип. 19. С. 6–12.
4. Колпаков В. К., Гордеев В. В. Теорія і практика адміністративного судочинства : монографія. Чернівці : Місто, 2011. 384 с.
5. Світличний О. П. Надання послуг публічною адміністрацією: моделі регулювання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2021. Вип. 63. С. 234–238.
6. Чурилов В. В. Світовий досвід державного регулювання реалізації публічно-приватного партнерства в проектах транспортної інфраструктури. *Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія : Державне управління*. 2021. Вип. 2. С. 148–153.
7. Мухін В. В. Індивідуальне правове регулювання в контексті теорій публічного і приватного інтересу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2018. Вип. 51(1). С. 33–35.
8. Про затвердження Положення про Державне космічне агентство України : Постанова Кабінету Міністрів України від 14 травня 2015 р. № 281. URL: http://www.zakononline.com.ua/documents/show/349486___659026.
9. Сидоренко Н. С., Наумик А. С., Червякова К. Д. Аспекти реалізації державної молодіжної політики в сучасних умовах. *Нотатки сучасної науки*. 2022. № 3. С. 18. URL: http://www.nbuv.gov.ua/UJRN/notmodsc_2022_3_14.
10. Біла В. Р. Поняття правової форми публічного адміністрування. *Право і суспільство*. 2018. № 4. С. 150-155.
11. Податковий кодекс України : Закон України від 2 грудня 2010 р. № 2755-VI. URL: http://www.zakon.rada.gov.ua/go/2755-17.
12. Білошицька Н. М. Акти стратегічного планування в системі адміністративно – правового регулювання. *Право і суспільство*. 2020. № 3. С. 248–254.
13. Дегтярьова С. В. До характеристики сфери предмету адміністративно-правового регулювання АПК. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 1(5.1). С. 44–48.
14. Журавель Я. В. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів виконавчої влади із органами місцевого самоврядування в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 2(4). С. 125–129.
15. Бевз С. І. Поняття та елементи механізму адміністративно-правового регулювання державного управління господарською діяльністю. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 4(2). С. 43–47.
16. Брусакова О. В. Державне регулювання діяльності аеропортів і цивільних аеродромів в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 2(3). С. 119–124.